

FRĂȚII GRIMM

Povești

Traducere
Ioana Patrichi

Cuprins

Albă ca zăpada și cei șapte pitici	5
Cenușăreasa	15
Rapunzel	25
Scufița Roșie	30
Hänsel și Gretel	35
Frumoasa adormită din pădurea fermecată	46
Cei trei pitici din pădure	50
Croitorașul cel viteaz	58
Muzicanții din Bremen	69
Degețel	74
Regele Cioc de Sturz	81
Prințesa păstoriță de găște	87
Un-ochișor, Doi-ochișori, Trei-ochișori	93
Nevasta pescarului cea hrăpăreață	101
Pruncul Maicii Domnului	110
Lupul și cei șapte iezi	116
Johan cel credincios	120
Else cea isteată	131
O adunătură de șarlatani	136
Baba Dochia	139
Cei șapte frați corbi	143
Fetița cu mâini de argint	146
Gâsca de aur	153

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRIMM, FRĂȚII

Povești / Frații Grimm ; trad.: Ioana Patrichi. -
Mușătești : Tana, 2017
ISBN 978-973-1858-83-8

I. Patrichi, Ioana (trad.)

821.111(73)-311.3=135.1

© Editura Tana pentru prezenta traducere

Pentru comenzi și informații, ne puteți contacta la:

- tel: 0726-71.01.41, 0743-146.673,
- e-mail: edituratana@yahoo.com
- www.edituratana.ro

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici

O dată, în plină iarnă, când fulgii mari de zăpadă se așterneau peste pământ, o regină stătea în cadrul din abanos al ferestrei din camera ei și cosea privind din când în când la ninsoarea de afară. Împungând cu acul, se înțepă la un deget și căzură trei picături de sânge. „Ce minunat ar fi să am un copil în care să se-mbine albul zăpezii, roșul de culoarea sângelui și negrul ca abanosul ramei acestei ferestre“, se gândi regina.

Și iată că dorința reginei se îndeplini în curând, căci născu o fetiță, albă ca zăpada, cu buzele și obraji roșii ca sângele și părul negru ca abanosul, pe care o numiră Albă-ca-Zăpada. Dar regina muri la puțin timp după ce adusese fetița pe lume.

La un an după ce rămase văduv, regele își luă altă nevastă. Noua regină era frumoasă, dar încrezută și foarte orgolioasă, neputând suporta gândul că ar exista în regat o femeie mai frumoasă ca ea. Îi plăcea să se privească într-o oglindă pe care o întreba:

„Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?“

Regina era atunci mulțumită, căci știa că oglinda spune adevărul.

Timpul trecu și Albă-ca-Zăpada crescui, făcându-se din ce în ce mai frumoasă. Când împlini șapte ani, era atât de minunată, încât o întrecea pe mama ei vitregă. Și când regina întrebă oglinda:

„Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?“

Aceasta îi răspunse:

„Ești nespuse de frumoasă, Măria Ta,
Dar Albă-ca-Zăpada e și mai frumoasă“.

Regina se supără atât de rău, încât se îngălbeni și se învineți. Invidia o făcea să nu o mai poată privi pe Albă-ca-Zăpada fără să nu simtă un junghi în inimă. Nu mai avea liniște nici ziua, nici noaptea.

Atunci chemă la ea un vânător căruia îi porunci: „Du fata asta în pădure și omoară-o. Să nu o mai văd vreodată!“

Întristat, vânătorul o luă pe Albă-ca-Zăpada, o duse în pădure, dar când voi să-și împlante pumnalul în inima ei nevinovată, aceasta începu să se roage, plângând:

– Lasă-mi viața, vânătorule. Mă voi pierde în adâncul pădurii și, dacă nu mă voi întoarce la palat, nimeni nu va ști că sunt în viață.

Înduioșat de lacrimile frumoasei copile, vânătorul îi spuse: „Bine, intră în adâncul pădurii“ gândindu-se, însă, că biata de ea va fi sfâșiată de fiarele sălbatice. Apoi, cu sufletul ușurat, se reîntoarce la palat, având la el inima unui pui de mistreț pe care o dădu reginei ca dovadă că împlinise porunca.

Bucătarul fu obligat să fiarbă inima, iar ticăloasa regină o mănca toată, crezând că a fost a fetei.

Rămasă singură în pădurea cea deasă, Albei-ca-Zăpada îi era tare frică și încercă să ceară ajutor crențurilor de copaci mișcate de adierea vântului. Merse și merse, trecând peste pietre ascuțite și prin mărarini; fiarele sălbatice treceau pe lângă ea în fuga lor, fără însă a-i face vreun rău.

Când se făcu seară de-a binelea și frica ei crescui și mai mult, numai ce zări o căsuță și intră înăuntru. Văzu că toate lucrurile de acolo erau mici, dar neobișnuit de ordonat așezate și curate. Pe o masă acoperită cu o pânză albă se aflau șapte farfurioare, șapte linguri, șapte furculițe, șapte cuțitase și șapte cănițe. În mica încăpere se mai aflau și șapte pătucuri acoperite cu cearșafuri albe ca neaua.

Înfometată și însetată, Albă-ca-Zăpada luă din fiecare farfurioară câte puțină mâncare și bău câte puțin din fiecare păhăruț. Obosită, încercă să se întindă pe un pătuț, dar era prea mic. Își găsi loc abia în pătuțul al șaptelea, unde se și culcă după ce mulțumi lui Dumnezeu că avusese grijă de ea.

Se întunecase de-acum bine când sosiră pe cărare stăpânii căsuței, șapte pitici veseli, care ziua săpau într-o mină de aramă. Aprinseră fiecare câte un felinar mic și căsuța se luminează, lăsând să se vadă că acolo mai fusese cineva, iar lucrurile nu se mai aflau chiar la locul lor.

Primul pitic spuse încruntat: „Cine s-a așezat pe scăunelul meu?“

Al doilea pitic: „Cine a mâncat din farfurioara mea?“

Al treilea pitic: „Cine a mușcat din pâinișoara mea?“

Al patrulea pitic: „Cine a mâncat din legumele mele?“

Al cincilea pitic: „Cine s-a folosit de furculița mea?“

Al șaselea pitic: „Cine a folosit cuțitașul meu?“

Al șaptelea pitic: „Cine a băut din paharul meu? Și cine a vrut să se culce în pătucul meu?“

Ceilalți pitici se uitară și ei la pătucuri, spunând pe rând: „Și în al meu! Și în al meu!“

Când se uită mai bine, cel de-al șaptelea pitic o văzu pe Albă-ca-Zăpada dormind în pătucul lui și, chemându-i pe ceilalți să vină cu felinarele, se mirară cu toți: „Vai, ce fată minunată!“

Bucuroși, o lăsară să doarmă acolo, piticul al șaptelea petrecându-și noaptea dormind câte o oră, pe rând, în pătucurile celorlalți.

Când se trezi Albă-ca-Zăpada dimineata, se sperie văzând piticii, dar aceștia o întrebă prietenoși cum o cheamă.

– Albă-ca-Zăpada, răspunse fata.

– Și cum ai ajuns la noi, în căsuță?

Ea le povesti cum mama vitregă a vrut s-o omoare, cum vânătorul o lăsase în viață, cum umblase toată ziua prin pădurea cea deasă, până când seara dăduse peste căsuța lor.

Piticii spuseră în cor:

– Dacă vrei să îngrijești căsuța noastră, să faci mâncare, să faci pătucurile, să speli, să coși și să ții totul în ordine și curățenie, poți să rămâi la noi și nu vei duce lipsă de nimic.

– Sigur că vreau, răspunse Albă-ca-Zăpada.

Și așa rămase acolo, în căsuța piticilor din inima pădurii.

În timpul zilei, piticii plecau la mină să caute aramă și aur, iar seara, când se reîntorceau, găseau casa cura-

tă, mâncarea caldă în farfurioare și pătucurile făcute. Cum stătea singură toată ziua, piticii o sfătuiră:

– Să te ferești de răul pe care ți l-ar putea face mama ta vitregă atunci când va afla de la oglindă că trăiești. Te va căuta să te omoare. Să nu lași pe nimeni să intre în căsuță.

Regina, care crezuse că mâncase inima fetei, se duse într-o zi la oglindă și o întrebă:

„Oglindă, oglinjoară,

Cine-i cea mai frumoasă din țară?“

Oglinda îi răspunse:

„Ești nespus de frumoasă, Măria Ta,
dar în inima pădurii, la cei șapte pitici,
trăiește Albă-ca-Zăpada

care este încă și mai frumoasă“

Regina se înfurie rău de tot, înțelegând că fusese înșelată de vânător, și începu să urzească tot ce era mai ticălos pentru a omorî fata, ca astfel să rămână ea cea mai frumoasă dintre frumoase. Se vopsi pe față și, îmbrăcată în negustoreasă, nu mai putea fi recunoscută. Luă un coș cu mărunțișuri și porni prin pădure până când ajunse la căsuța celor șapte pitici. Bătu la ușă, vorbind cu glas mios:

– Am de vânzare mărfuri frumoaseeee... ieftine...!

Albă-ca-Zăpada, după ce privi pe fereastră, întrebă curioasă:

– Ce ai de vânzare, negustoreaso?

– Uite, am cingători frumoase de toate culorile!

Crezând că este o negustoreasă cinstită, Albă-ca-Zăpada îi deschise ușa și o lăsă să intre în căsuță.

După ce cumpără cea mai frumoasă cingătoare, se lăsa iar ademenită cu vorbe:

– Nu te prea pricepi, lasă-mă pe mine să ți-o prind la mijloc! Și punându-i cingătorea de mătase, o strânse atât de tare, încât fata leșină și căzu. Ehei! Ai fost tu cea mai frumoasă, dar nu mai ești! După care ieși pe ușă, grăbind spre palat.

Seara, când cei șapte pitici se reîntoarseră, tare se mai speriară găsind-o pe Albă-ca-Zăpada căzută fără suflare pe podea. O ridicară în brațe și atunci văzură cingătorea strânsă. O desfăcură și, respirând încet, încet, fata se trezi și povesti piticilor cele întâmplate.

– Negustoreasa nu a fost alta decât ticăloasa de regină, spuseră ei în cor și o sfătuiră din nou să nu mai deschidă nimănui ușa căsuței.

Regina, cum ajunsese la palat, se duse la oglindă și întrebă:

„Oglindă, oglinjoară,

Cine-i cea mai frumoasă din țară?”

Iar oglinda răspunse la fel ca în celelalte dăți:

*„Ești nespus de frumoasă, Măria Ta,
dar în inima pădurii, la cei șapte pitici,
trăiește Albă-ca-Zăpada*

care este încă și mai frumoasă“

Când auzi, regina se făcu verde de furie; înțelese că Albă-ca-Zăpada nu murise și începu să născocească altceva, de data asta o vrăjitorie. Luă un pieptene frumos pe care-l otrăvi și, îmbrăcată ca o bătrână, porni prin pădure până ajunsese la căsuța celor șapte pitici. Bătând la ușă, spuse:

– Am de vânzare lucruri frumoase și ieftine!

Albă-ca-Zăpada privi pe fereastră și-i strigă:

– Pleacă! Nu am voie să deschid nimănui.

– Privește numai! Uite ce pieptene frumos am! Ce bine ți-ar sta cu el în păr!

Albă-ca-Zăpada îi dădu drumul în căsuță, se înțelese cu bătrâna la preț și o mai lăsa să o și pieptene. De cum otrava îi atinse părul, căzu fără suflare.

– He! He! Acum, frumoaso, am scăpat de tine! spuse regina mascată în bătrânică și se reîntoarse mulțumită la palat.

Fiind aproape pe înserat, nu peste mult sosiră și piticii. Când o văzură pe Albă-ca-Zăpada căzută fără suflare, se gândiră că din nou ticăloasa regină fusese pe acolo și, căutând bine, găsiră pieptenele otrăvit, îl scoaseră din părul fetei și-l aruncară. Încet, încet, aceasta își reveni și începu să le povestească întâmplarea.

Ajunsă la palat, regina se și repezi la oglindă:

„Oglindă, oglinjoară,

Cine-i cea mai frumoasă din țară?”

Și oglinda răspunse:

*„Ești nespus de frumoasă, Măria Ta,
dar în inima pădurii, la cei șapte pitici,
trăiește Albă-ca-Zăpada
care este încă și mai frumoasă“*

De data asta, regina se înnegri de furie. „Albă-ca-Zăpada trebuie să moară, să moară, să moară!“ bombăni ea și luă din cămară un măr frumos pe care-l otrăvi, mergând într-o odaie tainică, numai de ea știută, și punând înăuntrul lui vrăji aducătoare de moarte. Îmbrăcată ca precupeată, cu fața vopsită, o porni iar prin pădure până când ajunsese la căsuța celor șapte pitici. Bătu la ușă, dar Albă-ca-Zăpada îi strigă:

– Nu am voie să las pe nimeni să intre în căsuță!